

Rafko Urankar

COVID POEZIJA DEANA PESTATORJA

(povzetek dogajanja na društveni elektronski listi)

Leti 2020 in 2021 je zaznamovala pandemija, ki je iz ljudi na plano izvela lastnosti in ambicije, ki jih sicer slutimo, so pa običajno zaradi pomanjkanja časa potisnjene malce na stran. Tako so nam nekateri pokazali svoje neverjetne ročne spretnosti, nekateri so od vedno želeli biti zdravniki in epidemiologi, pa sta jim tovrstno izobrazbo omogočila šele Internet in Facebook, pri nekaterih se je izrazila še bolj kot Covid razširjena spolna bolezen (bolečina v penisu) itd., Dean pa je stiske in konflikte na društveni listi skušal miriti s poezijo. Na žolčno virološko debato med Jetijem in nekaterimi člani je bil njegov odziv Članski. S humorjem nas je želel spomniti, da se že zelo dolgo poznamo, se spoštujemo in se imamo radi. Hkrati pa smo razmišljujoči, pokončni in posebni, da ne prenašamo najbolje ideoloških, verskih in podobnih pritiskov, kar se kaže tudi v dolgi zgodovini društva. Druži nas ljubezen do jam, narave in miru, ne glede na našo rasno, etnično, politično ali kakršnokoli drugo pripadnost, ki so v vsakodnevnem življenju tako rade zlorabljane za delitev ljudi. Tako sta z manjšim časovnim razmikom med ploho elektronske pošte nastali dve kratki pesmici, ki si zaslužita resno objavo in seveda tudi recenzijo.

Yeti, zdaj si na tapeti
Te vedno so okrasne
Misli nas
Zvečine
Pa tudi jasne

**Piši vsakemu osebno
Če odgovori, bo prav posebno**

Pelji pot naprej
Pusti, če nočemo prek svojih mej

V poeziji tega manj znanega avtorja zasledimo močan vpliv Franceta Prešerna in njegovih sonetov, kar se vidi zlasti po formi, ki pa se je – po drugi strani – zaradi močnih vplivov Srečka Kosovela ne drži vedno. Ostaja pa konstruktiven, njegove misli in verzi so zaviti v rahlo tančico skrivnosti. Kljub temu ritem njegovih besed ostaja iskri in igrivi, spominja nas na nežno jutranje valovanje morja; sem ter tja iz vode skoči riba, ki s svojim vretenastim, spolzkim telesom preseka monotonijo vsakodnevnega sončnega vzhoda.

Pestatorjeva poezija vsekakor predstavlja močan prelom v razvoju aktualnih dogodkov in s tem povezanih družbenih trendov. Kljub kritičnosti ostaja trdno tam, kjer mora biti. Njegova socialna zavest nas vodi in opominja. S tem postavlja viden mejnik v pop kulturi, ki se odraža tudi v besedilih modernih rock skupin. Tako si je zagotovil mesto med nesmrtnimi: pesniki, pisatelji in filozofi, ki subtilno v nas postavljajo in utrjujejo najvišje vrednote brezčasnega humanizma, ki nas spremlja že vsaj od časov neanderthalca.

Avtorjevo poezijo bomo v prihodnosti še zagotovo srečevali. Ker bivanjsko tematično postavlja pred neuslišane ljubezni, gre vsekakor za prvega med prvimi t. i. altruističnimi pesniki, ki bodo v prihodnosti s svojimi ostrimi peresi zarezali v sivi, melanholični vsakdan slehernika.

Bravo, Yeti
Saj pomnite
Okras na tapeti

»Stara džomba, dobra supa«
Rekel bi Kapetan Mark

Jaz pa zgolj
Ah
Ko nikogar ni, je v jami »dark«

Čakanje na novo mojstrovino ni bilo dolgo. Avtor je poleg svoje izjemne nadarjenosti tudi ploden in odziven na najmanjše odklone v moderni družbi, ki se sprva zdijo kot nedolžna jesenska sapica, lahko pa se sprevržejo v pravi družbeni in socialni orkan.

Tokrat je fokus – v svoji altruistični maniri – usmeril v večni in nikoli rešeni problem bitke med spoloma. Kljub porajanju številnih feminističnih gibanj koncem prejšnjega stoletja, je problem zgolj kozmetično prikrit. Avtor je zaznal težavo preko porajanja novih alfa samcev, ki prihajajo iz vrst matematikov, ki ne znajo kalkilirati, in kar je še bolj strašljivo, med njih so se uspeli vrniti tudi volkodlaki, ki tulijo že v snop baterijske svetlobe.

Pesem je sicer kratka, v sebi pa nosi nabo, ki nas ne more pustiti ravnodušnih. Navdušujoče je avtorjevo poznavanje slovanskih jezikov, ki nas nehote

ponese tja do njihovih korenin, do njihove pradomovine, začutimo lahko težko breme stoletnega preseljevanja. Od tu se naveže na skrivnostne in nikoli dobro razvozlane ter opisane rituale prehoda adolescentov v svet odraslih moških, ki so se dogajali v drugi polovici prejšnjega stoletja. In kot da to še ni zadosti, se pokaže njegova veličina še v neizmerem poznavanju literature in subtilnem prenosu znanih literarnih junakov v današnji čas, kjer že samo s svojo pojavo govorijo jutrišnja zgodba tisočerihih nemih in zatiranih.

Na koncu pesem zaključí s protitežjo – pokaže dobro poznavanje zahodnih jezikov in moderne zahodne družbe, ki je v nenehnem sporu sama s sabo in številnimi vzhodnimi vplivi. Spori se manifestirajo tudi skozi trenja med spoloma, kot sem omenil že uvodoma. S tem pa se krog zaključí, zopet nas postavi na začetek razmišljanja, vendar bogatejše za izkušnjo, kar lahko perpetuira v neskončnost, ki jo s tem posredno na nek prefinjen način tudi definira.

Genij, ki se skriva v avtorju in je spretno prikrit z nekoliko nenavadno vizualno podobo, nas ne more in ne sme pustiti ravnodušnih. Naj nas ne bo sram, če bo zaradi njegove poezije iz nas privrela tudi kakšna iskrena solza spoznanja in nas olajšala vsakodnevnih pritiskov.

Slovarček

tapeta – papirna zidna obloga, ki se je v 70. in 80. letih 20. stoletja veliko uporabljala za okraševanje sten v stanovanjih
džomba – star, izkušen vojak
ritual prehoda adolescentov v svet odraslih moških – odhod mladeničev v JLA; konec 80-ih se je na društvu ritual izpopolnil, dogajanje se je preselilo v Vrtačo JNA; zaključek društvenega rituala se je zgodil v ferajnovih prostorih s splošnim striženjem rekrutov
Kapetan Mark – znan stripovski junak
sram – prirojen, neprijeten občutek, ki človeka oblije ob dejstvu, da je naredil nekaj neprimernega; običajno ga spremlja tudi rdečica na obrazu; večina populacije je ta občutek opustila s prihodom 21. stoletja, politiki so se od nekdanj rojevali brez njega. |

Ko veliki pesnik ne ustvarja. Podlaga: William-Adolphe Bouguereau: Le Guêpier. 1892.